



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 38/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Š. B., K., t. č. vo väzbe B., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia jeho práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia jeho práva zaručeného v čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 166/07 z 3. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. augusta 2007 doručené podanie Š. B. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „sťažnosť“, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj namietaného porušenia jeho

práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a namietaného porušenia práva zaručeného v čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 3. júla 2007 sp. zn. 5 To 166/07, ktorým zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica z 13. júna 2007 a sám žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal na skutočnosť, že odvolací súd v podstate naprával procesné pochybenia, ktoré vyplývali z nesprávneho procesného postupu súdu prvého stupňa, tak, že najprv zrušil nesprávny výrok súdu prvého stupňa a potom rozhodujúc vo veci sám jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Sťažovateľ sa domnieva, že prijatím uvedeného uznesenia krajského súdu došlo k namietanému porušeniu jeho označených práv, pretože nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeným skutočnostiam súdu vzhľadom na existenciu a odôvodnenosť ďalšieho trvania väzby na neverejnom zasadnutí pred krajským súdom, takže mu nebolo zrejmé, na základe akých konkrétnych dôvodov a skutočností dospel krajský súd k záveru, že dôvody väzby naďalej trvajú. Svojím rozhodnutím tak odvolací súd nahradil súd prvého stupňa bez toho, že by ho k jeho žiadosti vypočul, pričom mu zároveň odňal možnosť podať opravný prostriedok.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1/ Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 166/07 zo dňa 03.07. 2007 došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR ako aj Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (správne má byť: „Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“- pozn.) čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1 a Listine základných práv a slobôd čl. 37 ods. 3.

2/ Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 166/07 a prikazuje, aby Š. B. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

3/ Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť Š. B. trovy konania v sume 6.825,- Sk(šesť tisíc osemsto dvadsať päť slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. G.,B..“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V prípadoch rozhodovania súdu o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby alebo rozhodovania súdu o ponechaní obvineného vo väzbe, či jeho prepustení z nej môže dotknutá osoba vzniesť požiadavku, aby jej bolo umožnené byť pred rozhodnutím súdu osobne vypočutou. Pokiaľ je taká požiadavka relevantná, spĺňajúca určité kvalitatívne

náležitosti, kedy minimálne z nej musia byť zrejmé konkrétne fakty, ktoré sa nezdarujú ani nepravdepodobné ani bezvýznamné, majúce na rozhodovanie súdu význam, a ktoré nemožno objasniť inak, než osobným vypočutím, je povinnosťou súdu osobné vypočutie vykonať; súd, ktorý nevyhoví požiadavke na osobné vypočutie v týchto prípadoch, musí v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, aké dôvody ho viedli k odopretiu tohto výsluchu.

Ústavný súd je toho názoru, že ani z ústavy, ani z dohovoru a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nevyplýva povinnosť vytvoriť priestor na vypočutie v dvoch stupňoch. V súlade so svojou ustálenou judikatúrou (porov. I. ÚS 352/06-56), ústavný súd považuje za nutné zdôrazniť že absencia osobného vypočutia v konaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby neznamená vždy automaticky porušenie ústavne zaručených práv a slobôd, ale každý prípad je treba posudzovať individuálne, s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu vrátane toho, či sťažovateľ vznesol požiadavku, aby mu bolo umožnené byť pred rozhodnutím súdu osobne vypočutý, a táto požiadavka spĺňala určité kvalitatívne náležitosti.

Ústavný súd konštatuje, že zo spisov ani zo sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľ osobné vypočutie pred krajským súdom požadoval ani že by v tejto súvislosti uviedol jedinú konkrétnu námietku, ktorej preukázanie by, vo vzťahu k existujúcim konkrétnym väzobným dôvodom, reálne mohlo v rámci vypočutia vyvrátiť konkrétny dôvod opodstatňujúci väzbu. Brojil len proti uzneseniu krajského súdu, ktorý však len naprával formálne nedostatky okresného súdu týkajúce sa rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustení z väzby podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku, resp. § 244 ods. 5 Trestného poriadku, a potom sám o nej rozhodol podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku s tým, že jeho žiadosť zamietol. Krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že sa stále nezmenili u sťažovateľa dôvody väzby oproti predchádzajúcemu rozhodnutiu. Ústavný súd preto nezistil v postupe krajského súdu také nedostatky, ktoré by porušovali základné práva sťažovateľa tak, ako ich uviedol v podanej sťažnosti.

Z týchto dôvodov ústavný súd mimo ústneho pojednávania sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2008